06/04/2021

6 Απριλίου 1914: Η γενοκτονία του θρακικού ελληνισμού

/ Ιστορία - Εθνικά Θέματα

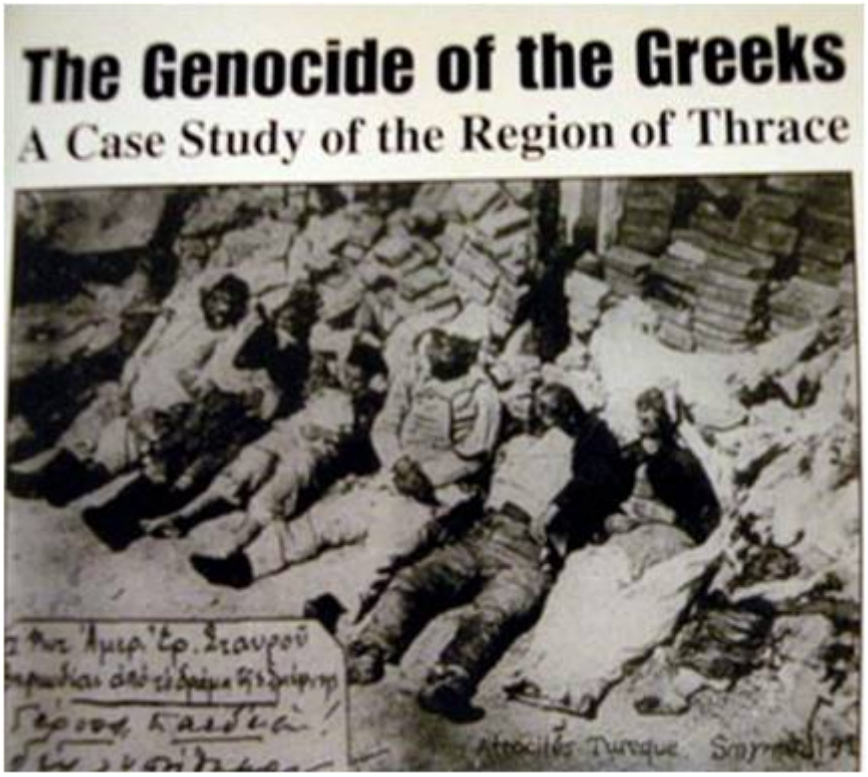

Η 6η Απριλίου είναι γνωστή σ' όλους τους Έλληνες ως η ημερομηνία κατά την οποία η Γερμανία επετέθη στην Ελλάδα, το 1941. Για τους Θρακιώτες, όμως, η ημέρα αυτή ανακαλεί άλλες οδυνηρές αναμνήσεις.

Στις 6 Απριλίου 1914, το «Μαύρο» Πάσχα για τους Θρακιώτες, οι Νεότουρκοι εκδίωξαν τους Έλληνες πολλών χωριών της επαρχίας Αρκαδιούπολης, Βιζύης και άλλων περιοχών της Θράκης. Το ίδιο έτος πραγματοποιήθηκαν διωγμοί, δολοφονίες, απελάσεις, διαρπαγές, εμπρησμοί και λεηλασίες κατά των Ελλήνων των περιοχών Ηράκλειας, Μαλγάρων και Κεσσάνης.

Από τον Απρίλιο του 1915 150.000 Θρακιώτες από τη Μακρά Γέφυρα, τη Μάδυτο, την Καλλίπολη, τις Σαράντα Εκκλησιές, τη Ραιδεστό, το Σκοπό και άλλες περιοχές της Ανατολικής Θράκης εκτοπίστηκαν από τους Νεότουρκους στη Μικρά Ασία και ελάχιστοι από αυτούς επέζησαν από τις πορείες στα τάγματα εργασίας, όπως και χιλιάδες άλλοι Μικρασιάτες και Πόντιοι αδελφοί μας.

Ο συνολικός πληθυσμός των εξόριστων Ελλήνων της Ανατολικής Θράκης που εκτοπίστηκαν μέχρι και το τέλος του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου έφτασε τελικά τις 220.000 ψυχές, σύμφωνα με στοιχεία του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως.

Παρά τους διωγμούς αυτούς η Ανατολική Θράκη γνώρισε την απελευθέρωση από τον Ελληνικό Στρατό τον Αύγουστο του 1920 και παρέμεινε ελεύθερη μέχρι τον Οκτώβριο του 1922, οπότε αποχώρησαν οι Έλληνες στρατιώτες και μαζί με αυτούς και πολλοί Θρακιώτες για να αποφύγουν τα αντίποινα των Τούρκων. Ο ξεριζωμός των Ελλήνων της Ανατολικής Θράκης ολοκληρώθηκε το 1923 με την Ανταλλαγή των πληθυσμών.

Είναι ανάγκη να τονιστεί ότι η Θρακική Γενοκτονία είναι ιστορικά αποδεδειγμένη και επιστημονικά τεκμηριωμένη, αν και αποσιωπημένη και ελάχιστα μνημονευμένη από την Ελληνική ιστοριογραφία, όπως αναφέρει ο ιστορικός Κωνσταντίνος Βακαλόπουλος, Καθηγητής του Α.Π.Θ.

Ο ίδιος καθηγητής σημειώνει με έμφαση ότι “. η αφετηρία των διωγμών και της Γενοκτονίας του Ελληνισμού της Μ. Ασίας και αργότερα του Πόντου υπήρξε ο χώρος της Ανατολικής Θράκης. Εκεί δοκίμασαν και εφάρμοσαν για πρώτη φορά το μοντέλο των μετατοπίσεων (και διωγμών) των Ελληνικών πληθυσμών και των εθνικών εκκαθαρίσεων, εκεί επέβαλαν τη γενοκτονική τους συμπεριφορά και εκεί αξιοποίησαν τα θλιβερά αποτελέσματα των πειραμάτων τους, ώστε να τα επεκτείνουν σχεδόν αμέσως (και με μεγαλύτερη επιτυχία) στη Δυτική Μικρασία και αργότερα σε κραυγαλέο βαθμό (και μεγαλύτερη αγριότητα) στον Πόντο”.

Το έγκλημα της Γενοκτονίας του Ελληνισμού της Ανατολής (Πόντου, Μ. Ασίας,

Θράκης) αποκαλύπτουν και ομολογούν ακόμη και σύγχρονοι Τούρκοι ιστορικοί συγγραφείς, όπως ο Φονάτ Ντουντάρ, που μελετά, με πάθος και καθάριο βλέμμα, τα πρόσφατα αποχαρακτηρισθέντα Τουρκικά Αρχεία της εποχής εκείνης.

Πρόσφατα εκδόθηκε το τρίτο έργο του για το θέμα αυτό με τίτλο: "Η εθνοτική μηχανική των Νεότουρκων και ο εκτουρκισμός της Ανατολίας" (1913 – 1918). Ο Φονάτ Ντουντάρ ο "εκσκαφέας αρχείων", όπως αυτοαποκαλείται, ομολογεί σε σχετική συνέντευξή του: "Με ενδιαφέρει, μεταξύ άλλων, το πώς η εξουσία κατέγραψε στα επίσημα έγγραφά της τις βιαιότητες που η ίδια σχεδίασε και εκτέλεσε (και που φυσικά η ίδια ποτέ δεν το παραδέχθηκε).
Είχα την τύχη να είμαι ο πρώτος ερευνητής που διάβασε ορισμένα αρχεία, τα οποία αποχαρακτηρίστηκαν πρόσφατα. Τα αρχεία αυτά λοιπόν παρουσιάζουν λεπτομερώς τα στάδια που σχεδίου δράσης εναντίον του Ρωμιών που κατάρτισε το καθεστώς των Νεοτούρκων." (με τη βοήθεια γερμανών στρατηγών).

Η γενοκτονική συμπεριφορά των Νεοτούρκων ήταν λοιπόν αποτέλεσμα ενός σατανικά οργανωμένου και μεθοδικά μελετημένου σχεδίου, όπως προκύπτει από τα τουρκικά αρχεία:

Με βίαια μέσα, με εμπορικό αποκλεισμό, με βαριά φορολογία, λεηλασίες περιουσιών, τρομοκρατικές και δολοφονικές επιθέσεις, υποχρεωτικής στράτευσης, ατιμώσεις, ομαδικές σφαγές, εκτοπισμούς καταναγκαστική εργασία (τάγματα εργασίας) εξανάγκασαν τους Θρακιώτες να εγκαταλείψουν την Αν. Θράκη.

Έτσι την περίοδο 1913 – 1917, 232.000 Θρακιώτες εξαναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν τις πανάρχαιες πατρογονικές εστίες και να καταφύγουν στην ελεύθερη Ελλάδα και σε χώρες του εξωτερικού.
Άλλοι 96.000 οδηγήθηκαν στην Μ. Ασία σε καταναγκαστικά έργα. Χωριά ολόκληρα μετακινήθηκαν σε άλλες περιοχές της Θράκης για να εγκαταστήσουν σ' αυτά οι Νεότουρκοι πρόσφυγες Μωαμεθανούς από τη Βοσνία.
Από τους 96.000 εκτοπισθέντες στη Μικρασία επέστρεψαν στις εστίες τους, ζωντανά φαντάσματα, με τη λήξη του Α' Παγκοσμίου πολέμου μόνο 50.000. Οι 46.000 Ανατολικοθρακιώτες πέθαναν στη Μ. Ασία από τις αγγαρείες, τις ασθένειες, τον υποσιτισμό και τις κακουχίες.

Αν λάβουμε υπόψη ότι η Αν. Θράκη το 1910 αριθμούσε 360.000 – 370.000 Έλληνες, εύκολα βγαίνει το συμπέρασμα ότι στην περιοχή της Αν. Θράκης παρέμειναν μέσα στην ερημωμένη – ερειπωμένη Ελληνική γη μόνο 30.000 – 40.000 Έλληνες, οι περισσότεροι γέροι, ανήμποροι και απροστάτευτοι. Κορύφωση των διωγμών σε βάρος του Ελληνικού στοιχείου υπήρξε το Μαύρο Πάσχα του 1914 (6η Απριλίου).

Τότε αναγκάστηκε το Οικουμενικό Πατριαρχείο (μοναδικός προστάτης του Ελληνισμού), έπειτα από προηγηθείσες διαμαρτυρίες, να κλείσει τα σχολεία και τις εκκλησίες, να κηρύξει γενικό πένθος και την Μεγάλη του Χριστού Εκκλησία εν διωγμώ και να υψώσει φωνή έντονης διαμαρτυρίας προς την υψηλή Πύλη και τις πρεσβευτικές αρχές των Μεγάλων Δυνάμεων.

Λεπτομέρειες για τη Γενοκτονία αυτή του Θρακικού Ελληνισμού μας δίνουν οι εκθέσεις προς το Οικουμενικό Πατριαρχείο των κατά τόπους Μητροπολιτών, καθώς και το βιβλίο με τίτλο: "Μαύρη βίβλος" που εξέδωσε το Πατριαρχείο το 1919.

Τις απαρχές βέβαια των διωγμών του Θρακικού Ελληνισμού τις βρίσκουμε στο χώρο της Βορ. Θράκης (Ανατ. Ρωμυλίας) το 1906. Τότε που οι Βούλγαροι με την εθνικιστική τους μανία οργάνωσαν τις σφαγές και τις διώξεις στην Αγχίαλο και σε άλλες πόλεις σε βάρος του ελληνικού στοιχείου που εξανάγκασαν πολλούς Έλληνες να καταφύγουν στην τουρκοκρατούμενη Ανατολική και Δυτική Θράκη και οι περισσότεροι στην ελεύθερη Ελλάδα.

Η μαρτυρία της Ασπασίας Κωνσταντινίδου, κατοίκου της Στράντζας, είναι χαρακτηριστική:

***«Το πρωί της 6ης Απριλίου, ο δεκανέας μαζί με χωροφύλακες, έχοντας τα σπαθιά γυμνά και κρατώντας μαστίγια, μετέβησαν στην αγορά και με γροθιές και λακτίσματα ανάγκασαν τους χωρικούς να κλείσουν τα καταστήματά τους. Διέταξαν να φύγουν οι εκατόν πενήντα οικογένειες την επόμενη μέρα και οι υπόλοιπες τη μεθεπόμενη. Ένας από τους νέους που ρώτησε «και γιατί να φύγουμε;» ξυλοκοπήθηκε ο δύστυχος ανελέητα. Κατόπιν, διέρχονταν στις συνοικίες μαζί με Οθωμανούς πρόσφυγες οι οποίοι λιθοβολούσαν τα χριστιανικά σπίτια και φώναζαν «Θα φύγετε ή θα περάσετε από το σπαθί, άπιστα γουρούνια»*.**

(…)Έναν χωρικό, το Δημήτριο Γεωργή, με το πρόσχημα ότι χρωστούσε φόρο για τα ζώα του, τον έσυραν στις φυλακές. Ο 12χρονος γιος του, Απόστολος, ακολουθούσε κλαίγοντας τον πατέρα του για να τον σώσει. Οι χωροφύλακες ζητούσαν 17 λίρες, αλλά ο δυστυχής δεν είχε ούτε οβολό, με αποτέλεσμα να τον ξυλοκοπήσουν μέχρι λιποθυμίας. Όταν συνήλθε, βρισκόταν στο δρόμο γυμνός κι ένας χωροφύλακας του είπε: «φύγε και ο γιος σου θα πληρώσει το χρέος σου». Και ο μικρός Απόστολος αφέθηκε στα χέρια των αιμοβόρων αυτών τεράτων. (…) Μετά από δύο ώρες περπάτημα, φθάσαμε σε ένα βαθύ και στενό φαράγγι όπου βρήκαμε τον δεκανέα Ισμαήλ με έναν αριθμό προσφύγων, που προφανώς μας περίμεναν. Μόλις μας είδε,

διέταξε τους οδηγούς μας να σταματήσουν και σέρνοντας τις γυναίκες από τα κάρα, τις κακοποίησαν θηριωδώς. Τράβηξαν τα σκουλαρίκια που φορούσαν κόβοντας τα αυτιά τους. Τις υποχρέωσαν να ξεντυθούν για να πάρουν τα κολιέ τους τραβώντας τα με τόση βία που έκοψαν το λαιμό μιας γυναίκας κάνοντας το αίμα να ρέει ποτάμι».

Οι μαρτυρίες αυτές είναι μία ένδειξη της αγριότητας των Τούρκων εναντίον των Ελλήνων Θρακιωτών.

Συνολικά, 232.000 Θρακιώτες εξαναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν τις πατρογονικές εστίες τους και να καταφύγουν στην ελεύθερη Ελλάδα, αλλά και σε χώρες του εξωτερικού. Άλλοι 96.000 οδηγήθηκαν στη Μικρά Ασία σε τάγματα εργασίας. Από αυτούς, με τη λήξη του Α’ Παγκοσμίου πολέμου, επέστρεψαν στις εστίες τους μόνο 50.000. Οι υπόλοιποι 46.000 πέθαναν από τις ασθένειες, τον υποσιτισμό και τις κακουχίες.

Τον Ιούνιο του 2006, με απόφαση του 7ου Παγκόσμιου Συνεδρίου Θρακών στο Διδυμότειχο, η 6η Απριλίου καθιερώθηκε επίσημα ως η «Ημέρα Μνήμης της Γενοκτονίας του Θρακικού Ελληνισμού».

Πηγές: oikohouse.wordpress.com, fonirodopis.gr